

Maanwees

Van dezelfde auteur:

Chronisters Klif
De Vloek van Chronister
De Laatste Chronister

Simone van der Steeg

Maanwees

Maanwees

Eerste druk juni 2015

© 2015 Simone van der Steeg
Alle rechten voorbehouden

Auteur: Simone van der Steeg
Druk: Brave New Books
Omslagbeeld: Marije Rolsma
Omslagontwerp: Simone van der Steeg
Binnenwerk: Simone van der Steeg

ISBN 978 94 021344 5 2
NUR 285

www.simonevandersteeg.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder

Omdat je er altijd voor mij bent en
omdat ik heel veel van je hou.

PROLOOG

‘Stanley! Wat is er toch met je? Kalmeer een beetje!’

Ik hoorde de paniek in de stem van de vrouw. Ergens vaag in mijn achterhoofd wist ik dat ik die stem zou moeten herkennen, maar het leek wel alsof ik de klanken niet helemaal kon thuisbrengen.

Ik was er vrij zeker van dat ik mijn ogen open had, maar ik zag niets. Ik hoorde van alles, maar het geluid werd overstemd door de helse pijn waar ik op dit moment doorheen ging. Het onderdrukte en overweldigde al mijn zintuigen.

‘Wat gebeurt er?!’ hoorde ik diezelfde vrouw angstig uitroepen, waarschijnlijk tegen iemand anders die zich samen met ons op deze plek bevond. Maar op dat moment hadden die woorden al geen betekenis meer voor mij. Ik voelde hoe mijn lichaam veranderde en ik wist dat ik dat vreselijke gevoel nooit meer zou vergeten. Ik schreeuwde het uit van de pijn en een onverklaarbaar gevoel van woede. De menselijke klank van mijn schreeuw veranderde geleidelijk in een dierlijk soort gegrom. Het was moeilijk te geloven dat dat angstaanjagende geluid van mij afkomstig was.

Plotseling leek de pijn af te nemen. Mijn ogen begonnen weer te werken en ik kon alles duidelijk zien – duidelijker dan ooit – maar toch was ik verblind.

Verblind door een irrationele, ongekende woede, die alles vreemd genoeg eenvoudiger leek te maken.

Ik herkende de vrouw die voor mij stond, alsof ik haar eerder had gezien. Ik gromde argwanend naar haar.

Of ik haar wel of niet kende maakte nu niets meer uit. Mijn kaken jeukten.

Ik rook bloed.

Vanuit een soort blinde, ondefinieerbare emotie, begon ik te handelen. Als vanzelf stormde ik met een ongelooflijke snelheid op haar af. De afstand tussen ons in was niet groot, dus ik legde deze dan ook in een fractie van een seconde af. Ik hoorde hoe ze opnieuw dat ene woord tegen me gilde.

‘Stanley!’

Ik wist op dat moment niet wie of wat Stanley was. Misschien was het iemand die ik kende. Misschien was ik het zelf. Dat deed er nu niet toe.

Vervolgens voelde ik een klap op mijn hoofd. Ik vergat de vrouw die ik had willen aanvallen even en draaide me woest om. Voor me op de grond lag een voorwerp. In een paar onsamenhangende flarden van mijn geheugen herkende ik het als een stoel. Ik keek om me heen, op zoek naar de persoon die mij met dat voorwerp had geraakt.

Mijn blik viel op een jonge man.

Ik nam de tijd niet om na te denken. Ik probeerde me niet eens te herinneren of ik hem kende. Ik stormde op hem af en sprong hem omver. Opnieuw hoorde ik de vrouw een woord uitschreeuwen. Een ander woord dit keer, luider en hysterischer dan het vorige.

‘Jonas!’

Ik besteedde geen aandacht aan haar en voordat ik wist wat ik deed, beet ik de keel door van het angstig schreeuwde slachtoffer dat nu onder mij lag.

Pas toen de zon opkwam, besepte ik vol berouw wat voor gruwelijks ik die nacht had aangericht.

1

‘Noa!’ hoorde ik mijn moeder van beneden roepen. ‘Schiet eens op! Je vader zit al in de auto!’

‘Ik kom al!’ riep ik geïrriteerd terug. Snel keek ik een laatste keer mijn slaapkamer rond. Was ik echt niets vergeten?

‘Noa!’ riep mijn moeder opnieuw, iets dringender dit keer.

‘Ja, ja!’ schreeuwde ik terug. Konden ze dan niet even een heel klein beetje geduld hebben? Onhandig ritste ik mijn tassen en koffer dicht. Op net zo’n onhandige, gehaaste manier wist ik ze beneden te krijgen. Gelukkig nam mijn moeder daar mijn koffer van mij over. Ondanks haar ongeduld, wist ze een glimlach voor me tevoorschijn te toveren. We verlieten het huis en nadat mijn moeder de deur op slot had gedaan, liepen we samen naar de auto.

Mijn vader zat al achter het stuur en mijn zus en broertje zaten achterin. De motor draaide al, wat erop wees dat mijn vader zijn geduld begon te verliezen. Vlug propten mijn moeder en ik mijn spullen in de kofferbak, waarna ook wij snel instapten.

‘Nu komen we dus te laat. Dankzij Noa,’ hoorde ik mijn vader zachtjes mopperen, terwijl hij optrok en de straat uitreed.

‘Heus niet,’ stelde mijn moeder hem gerust. Ze wierp me een blik over haar schouder die me zei dat ik mijn vader maar moest laten kletsen. Ik grijnsde naar haar en begon vervolgens uit het raam te staren. Ik trok me eigenlijk nooit iets aan van wat mijn vader zei als hij chagrijnig was.

De lucht was helder vandaag. Ik kon een brede grijns dan ook niet onderdrukken. Eindelijk was het weer zover. Vakantie. Ieder jaar ging ik samen met mijn ouders, zus en broertje naar dezelfde camping, op hetzelfde kleine eilandje, niet ver van huis. Je zou je misschien afvragen wat daar nou zo leuk aan was, maar ik vond het geweldig. Ieder jaar opnieuw keek ik ernaar uit. Twee weken lang terug naar de camping, waar ik een heleboel vrienden had die ook ieder jaar terugkwamen en die ik alleen daar zag, omdat zij wel ver bij het eiland en dus ook bij ons vandaan woonden.

Ik stootte mijn zus aan. Die keek vragend op van haar modetijdschrift. ‘Het gaat zo leuk worden,’ mompelde ik opgetogen.

Stella keek me een paar tellen lang met een opgetrokken wenkbrauw aan, waarna ze zich weer richtte op haar tijdschrift. ‘Vast,’ zei ze ongeïnteresseerd. ‘Dat roep je nu al weken. Maar ik zal je wel vertellen dat dit het laatste jaar is dat ik mee ga.’ Ze bladerde achteloos verder door haar tijdschrift.

‘Serieus?’ vroeg ik verbaasd. ‘Wil je niet meer mee dan?’

Stella haalde haar schouders op zonder mij aan te kijken. ‘Ik ben al zeventien, hoor!’ siste ze verontwaardigd. ‘Ik ga volgend jaar écht niet meer met mijn ouders op vakantie.’

Fronsend staarde ik naar mijn zus. Over twee jaar zou ik ook zeventien zijn, maar ik kon niet geloven dat er voor mij ooit een dag zou komen dat ik niet meer mee zou willen naar de camping. Ieder jaar direct nadat we thuiskwamen, keek ik al uit naar het volgende jaar. En ieder jaar was het weer net zo leuk als het jaar ervoor.

De rit vanaf ons huis naar de haven duurde maar drie kwartier, maar het kon mij niet snel genoeg gaan. Ik probeerde, net als Stella, een tijdschrift te lezen, maar ik kon me er niet op concentreren. Ik dacht aan de caravan waar we ieder jaar weer in zaten en aan de leuke restaurantjes. Aan de terrasjes, de vrolijke souvenirwinkeltjes en natuurlijk aan mijn vrienden, die ik alweer een jaar niet had gezien. Ik vroeg me af of ze er weer allemaal zouden zijn en hoe het met ze ging.

Na precies drie kwartier rijden, kon ik de haven al zien liggen. Ik stootte mijn zus aan, die nog steeds een tijdschrift aan het lezen was. Ze keek op en ik wees langs haar heen, richting de haven. Ze keek even in de richting waarin ik wees en lachte daarna opgetogen naar mij. Het duurde bij haar altijd wat langer voordat ze enthousiast werd over de vakantie. Ik lachte terug en na een tijdje begonnen we allebei zachtjes te giechelen van enthousiasme. Mijn broertje keek geïrriteerd op van zijn spelcomputertje, dat hij altijd overal mee naartoe nam. 'Doe niet zo dom,' mompelde hij geërgerd, waarna hij zich weer richtte op zijn spelletje. Stella keek me geamuseerd aan na die opmerking van Rick, waarna we nog harder begonnen te lachen. Rick wierp ons nog een vuile blik toe, waarna hij zich zo ver mogelijk van ons wegdraaide als de krappe achterbank van de auto toeliet en verder ging met zijn videospel.

Toen mijn vader de auto eenmaal in de rij had gezet voor de boot, zette hij de motor af en stapten we allemaal uit. Op Rick na, natuurlijk. Hij bleef altijd liever in de auto zitten met zijn spelletje. De laatste paar jaren namen we de auto altijd mee naar het eiland, zodat we overal wat sneller heen konden. Het eiland was niet heel erg groot, maar wel te groot om zomaar van het ene punt naar het

andere punt te lopen of te fietsen. De auto maakte het ons een stuk gemakkelijker.

We moesten nog bijna een uur wachten voordat we aan boord mochten. ‘Zie je nou wel dat we niet te laat zijn?’ vroeg mijn moeder plagend aan mijn vader, die een beetje beschaamd grinnikte en er verder niet op in ging. Gelukkig was zijn slechte bui alweer een beetje overgewaaid. Hij was altijd zo bang om de boot te missen, dat hij erop stond om zo vroeg mogelijk van huis te gaan.

‘Kom mee!’ riep Stella uit. Ze pakte me bij mijn pols en sleurde me mee achter zich aan, terwijl ze richting de waterkant rende. Daar gingen we op de rand zitten en lieten onze benen erlangs naar beneden bungelen, zoals we dat ieder jaar deden voordat de boot vertrok.

‘Weet je nog toen Stanley vorig jaar al het bier van zijn vader had opgedronken?’ grinnikte Stella. ‘Hij was helemaal de weg kwijt.’

Ik kon mijn lach niet inhouden bij die gedachte. ‘Ja. Toen zijn vader thuiskwam, kreeg hij er nog van langs ook.’ Ook Stella barstte nu in lachen uit. ‘Hij begreep er helemaal niets van, zo dronken was hij!’

‘Of die keer dat Luke zijn gezicht probeerde te scheren,’ grinnikte Stella.

‘Die pleisters!’ riep ik uit.

Stella – die altijd ongelooflijk snel de slappe lach kreeg – ging op haar rug liggen en begon te hikken van het lachen. Door haar aanstekelijke lach kon ik het niet laten met haar mee te lachen.

Zodra we weer een beetje uitgelachen waren, ging Stella weer rechtop zitten. ‘Wie zullen er dit jaar zijn, denk je?’ vroeg ik aan mijn zus.

‘Ik hoop iedereen,’ zei ze verwachtingsvol.

‘Ik hoop dat Terra en Luke er weer zijn,’ zei ik knikkend, omdat ik er bijna zeker van was dat we hen wel weer tegen zouden komen.

Stella gaf me een klein duwtje tegen mijn schouder. ‘Jij mag Terra niet eens!’ grinnikte ze.

‘Maar ik mag Luke wel,’ grijnsde ik. Terwijl ik het beter kon vinden met Luke, ging Stella vooral met Terra om. Terra was maar een jaar ouder dan ik, maar ik wist dat ze me kinderachtig vond. Daar maakte ze geen geheim van. Ik kon het veel beter vinden met haar broertje Luke. Hoewel hij nog maar twaalf was, was hij ontzettend slim en grappig en kon ik erg goed met hem praten. Waarschijnlijk kwam dat doordat ik meer met hem gemeen had dan met zijn zus. Ze waren zo verschillend.

Terra was veel te tuttig en arrogant voor mijn smaak. Veel te vaak vroeg ik me stilletjes af of ze ook normaal kon doen. Wanneer Stella en Terra bij elkaar waren, leek het wel alsof ze zich beter voelden dan de rest en zich aan alles en iedereen ergerden. Dat gedrag was voornamelijk afkomstig van Terra, maar Stella deed er ook aan mee. Blijkbaar was het gewoon heel besmettelijk.

Ik begreep absoluut niet wat Stella nou zo leuk aan haar vond, maar zo erg vond ik het niet. Het was niet alsof Terra en ik ruzie met elkaar hadden. We tolereerden elkaar, hoewel ik er vrij zeker van was dat ze achter mijn rug om over mij roddelde. Ik vroeg me altijd af hoeveel Stella daaraan meedeed, maar ik heb nooit het lef gehad haar dat te vragen. Bovendien had ik daar ook geen behoefte aan. Ik kon er niet zo goed mee omgaan als mensen rare dingen over mij zeiden, dus de beste manier om ermee om te gaan was door er gewoon niet naar te vragen.

‘Stanley is er sowieso,’ zei Stella zelfverzekerd. ‘Hij is er altijd.’

‘Stanley en Joe zitten daar meestal de hele zomer,’ beaamde ik.

‘Stanley vindt jou léúk,’ giechelde Stella plagerig, terwijl ze me in mijn zij begon te prikken, waar ik absoluut niet tegen kon.

‘Nee!’ grinnikte ik, terwijl ik Stella’s handen weg probeerde te slaan. ‘Niet waar!’ Na een tijdje stopte ze met kietelen, waarna ik haar grinnikend een stomp tegen haar schouder gaf. Stella grijnsde naar me en wreef over de plek waar ik haar zojuist gestompt had.

Wat Stella had gezegd, was wel waar. Tenminste, bijna iedereen op de camping dacht dat het waar was. Ik hoorde mijn vrienden vaak genoeg zeggen dat Stanley mij leuk vond, maar ik geloofde het niet. Als dat zo was, vond hij iederéén leuk. Bijna iedere keer dat we hem tegenkwamen, had hij een ander meisje bij zich. Hoewel ik het niet graag toegaf, bezorgde me dat iedere keer weer een steek van jaloezie.

Stanleys broer Joe was heel anders. Hij was vijf jaar ouder dan Stanley – vier jaar ouder dan ik – maar qua uiterlijk leken ze onmogelijk veel op elkaar. Stanley maakte daar vaak misbruik van wanneer hij naar een feestje wilde waar je minimaal zestien jaar oud voor moest zijn. Hij zei dan vaak dat hij zijn rijbewijs vergeten was wanneer naar zijn leeftijd werd gevraagd en niet zelden geloofden de portiers dat Stanley en Joe een tweeling waren.

Hoewel de meesten van onze vriendengroep Joe veel liever mochten dan Stanley – waarschijnlijk omdat Stanley zich altijd zo populair en vijandig moest gedragen – ging Joe niet echt veel met ons om. Hij zei altijd dat hij liever binnen zat met een goed boek, wat compleet het

tegenovergestelde was van wat Stanley zou zeggen. Best apart, dat twee mensen die zoveel op elkaar leken toch zo van elkaar konden verschillen.

‘Merlin is er denk ik ook,’ vervolgde Stella na een korte stilte, waarin we allebei in gedachten verzonken waren geweest. ‘Hij gaat ieder jaar dezelfde drie weken.’

‘Merlin is raar geworden,’ zei ik bedenkelijk. En dat was waar. De vijftienjarige Merlin was altijd een soort tweede Stanley geweest. Die twee waren altijd onafscheidelijk. Tot vorig jaar. Was Merlin eerder nog een exacte kopie van Stanley, in een jaar tijd was hij veranderd in precies het tegenovergestelde. Hij droeg ineens alleen nog maar zwarte, wijde kleding en zijn altijd zo korte, verzorgde kapsel was binnen een jaar veranderd in lange, ongewassen slierten, die achteloos langs zijn gezicht naar beneden hingen. Ook droeg hij afschrikwekkende sieraden, waardoor de kinderen op de camping vaak angstig terug renden naar hun caravans. Zo nu en dan kwam Merlin met vreemde verhalen over weerwolven, vampiers en demonen, die zowel lachwekkend als een beetje angstaanjagend waren. Dat laatste kwam voornamelijk doordat Merlin heilig in zijn eigen verhalen leek te geloven. Het gerucht ging zelfs dat hij af en toe bloed dronk, met zijn vrienden van thuis. Ik huiverde bij die gedachte en hoopte maar dat het niet waar was. Ondanks alles ging iedereen van onze vriendengroep nog gewoon met hem om. Net als ik werden ook zij af en toe niet goed van zijn vreemde gedrag en onheilspellende verhalen, maar meestal negeerden we dat gedrag, omdat er ook nog genoeg van de oude Merlin over was.

‘Hij is inderdaad raar,’ beaamde Stella, na een stilte waarin ze daar blijkbaar even over na had gedacht. ‘Zou het waar zijn, wat Anna en Natasha vorig jaar over hem zeiden? Over dat bloed drinken?’

Ik haalde mijn schouders op. Merlin kennende was het heel goed mogelijk. We kenden Anna en Natasha niet zo goed, maar ze stonden op de camping bekend als de roddelkoninginnen. Niet dat ik een hekel aan ze had. Ze waren niet achterbaks of zoiets. Eigenlijk waren ze best wel aardig. Het waren gewoon twee gezellige, soms lachwekkende meiden, die altijd alles over iedereen leken te weten en op alle jongens verliefd leken te zijn. Vooral op Lee. Ze konden echt nooit over hem ophouden als ze eenmaal waren begonnen.

Dat bracht me weer op een gedachte. ‘Lee en Marcus,’ zei ik. ‘Die zijn er vast ook.’

‘Natuurlijk!’ riep Stella uit, alsof zij hen ook even vergeten was.

Hoewel Lee en Marcus Zino bij ons in de stad woonden, spraken we hen eigenlijk nooit. Alleen de zeldzame keren dat we elkaar in de binnenstad tegenkwamen, maakten we even een praatje. Dat was alweer een paar maanden geleden en Stella en ik hadden er toen allebei niet aan gedacht om te vragen of zij dit jaar ook weer naar de camping zouden komen. Eigenlijk gingen Stella en ik niet zoveel met hen om. Lee ging soms met Stella en Terra mee naar een feest voor boven de zestien, waar ik toch nog niet heen mocht, en Marcus – die slechts twee jaar jonger was dan zijn broer en daarmee zeventien was – bracht liever zijn tijd door in de caravan, met een voetbaltijdschrift, in plaats van met zijn broer mee te gaan naar al die feestjes. Het kwam maar zelden voor dat Lee met ons mee ging wanneer we iets leuks gingen doen en van Marcus zagen we al helemaal weinig.

‘Volgens mij hebben we nu iedereen gehad,’ mompelde Stella bedenkelijk. Maar mij schoot nog een paar te binnen.

‘Pete en Nathan!’ riep ik uit.

‘O, ja,’ mompelde Stella niet zo enthousiast. Vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe ze achterover leunde en met haar ogen rolde. ‘Peter en Jonathan Westley. Hoe kan ik díé nou vergeten?!’

Ik grinnikte. Ik was ook niet zo dol op Pete en Nathan, maar Stella mocht hen al helemaal niet. Zij zei vaak dat ze hen nog walgelijker vond dan Stanley. En uit Stella’s mond betekende dat echt heel wat. Het kon dan ook geen toeval zijn dat Stanley dikke maatjes was met de tweeling. ‘Wees blij dat ze niet bij ons op de camping zitten,’ zei ik.

‘O, geloof me! Dat ben ik!’ riep Stella met grote ogen uit, waardoor ik opnieuw een lach niet kon onderdrukken. ‘Waar zitten ze eigenlijk wel?’ vroeg ze toen bedenkelijk.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Geen idee eigenlijk,’ antwoordde ik. Nu ik erover nadacht, waren we nog nooit bij Pete en Nathan geweest. Van Stanley wist ik alleen dat ze een afgelegen vakantiehuisje hadden aan de rand van het bos achter de camping. Ik was daar vroeger vaak gaan wandelen met mijn ouders, Stella en Rick, maar ik kon me niet herinneren welk huisje dat dan moest zijn geweest.

‘Ach, maakt ook niet uit,’ zei Stella na een tijdje, terwijl ze een wuivend gebaar maakte met haar hand. ‘Ze deugen toch niet. Als ze er zijn, hoop ik dat we ze niet tegenkomen.’

‘Stella! Noa!’ hoorden we onze moeder roepen. We keken allebei haar kant op. Ze leunde tegen de auto. Mijn vader en Rick liepen een stukje verderop tussen de auto’s door. ‘We gaan even een broodje halen!’ riep ze. ‘Gaan jullie mee?’

Stella en ik keken elkaar aan. We hadden eigenlijk nooit woorden nodig om te weten wat de ander bedoelde. Tegelijkertijd stonden we op en gearmd liepen we in de richting van onze familie. Ik had het gevoel dat dit weer eens een geweldige vakantie zou gaan worden.

2

‘Deze reis gaat eeuwen duren,’ kreunde ik, terwijl ik mijn armen en hoofd vermoeid op de balustrade van het achterdek van het schip liet rusten.

‘Stel je niet aan,’ katte Stella, die naast me stond en de langsvarende zeilboten gadesloeg door de glazen van haar designer zonnebril.

‘Deze reis duurt altijd zo lánɡ,’ klaagde ik.

‘Twee uurtjes maar,’ mompelde Stella, terwijl ze me een fronsende blik toewierp over haar brillenglazen. Ik keek even boos terug, waarna ik besloot haar te negeren. Ik wendde mijn blik af en begon lusteloos naar het kielzog van het schip te staren.

Het liefste wilde ik direct op de camping zijn. Ik wilde weten wie van mijn vrienden er waren en ik wilde zoveel mogelijk tijd met hen doorbrengen. We bleven tenslotte maar een paar weken.

Stella leek het nooit iets te doen. Die was ook nooit verdrietig wanneer we weer naar huis moesten. Ik wel. Zulke vrienden als op de camping, had ik thuis niet. Misschien was het daarom wel veel moeilijker voor mij om ieder jaar weer afscheid te moeten nemen.

Maar daar wilde ik nu nog even niet aan denken. We waren er nog niet eens en we gingen een paar geweldige weken tegemoet. Ik wist het zeker. Maar waarom duurde de bootreis toch altijd zo verschrikkelijk lang?

Daar zag ik wel altijd tegen op. Tegen alles wat we nog moesten doen voor we er waren. Het lange wachten in de haven hadden we gelukkig al gehad. We hadden nog zo’n anderhalf uur te gaan op deze eeuwige bootreis en

dan zouden we er zijn. Maar dan moesten we de auto van de boot afrijden en dat duurde altijd wel een kwartier tot een halfuur. Bovendien zouden we rond een uur of elf al op het eiland zijn, maar konden we pas vanaf drie uur inchecken bij de camping. We moesten dus zo'n vier uur lang door het dorp rondzwerven. Meestal gingen we dan wat te eten halen en alvast wat boodschappen doen, dus zo erg was het niet, maar voor mij duurde het altijd een eeuwigheid. Om de paar seconde wierp ik dan – net als nu, trouwens – een blik op mijn horloge, om te zien of het al drie uur was.

‘Ik ga weer bij pappa en mamma zitten,’ zei Stella plotseling, waardoor ik opschrok uit mijn overpeinzingen. ‘Ga je mee?’ Ze bood me haar arm aan en ik haakte de mijne erdoor, waarna we terug liepen naar onze ouders en Rick, die binnen in het restaurant zaten. Mijn vader zat een krantje te lezen en mijn moeder maakte een kruiswoordpuzzel. Rick was nog steeds verdiept in zijn videospelletje. Voor hem stond een bordje met een groot stuk appeltaart erop. Ik zuchtte en schudde haast onmerkbaar mijn hoofd. Hij had het dus weer voor elkaar.

‘Schuif ‘ns op,’ mompelde ik tegen mijn broertje, terwijl ik naast hem ging zitten. Zonder op te kijken van zijn spelletje schoof hij dicht naar het raam, zodat Stella en ik er allebei gemakkelijk bij konden zitten. Ik leunde met mijn hoofd achterover tegen de leuning van de bank en begon naar het plafond te staren. *Nog anderhalf uur*, galmden het door mijn hoofd, terwijl ik mijn ogen sloot. *Nog anderhalf uur.*

‘Hé, we zijn er al, hoor!’ hoorde ik mijn zus grinniken. Ze schudde me door elkaar met haar hand op mijn schouder. Verstrooid opende ik mijn ogen en keek haar aan. ‘We moeten naar de auto. We meren zo aan,’ zei ze. Ik zag dat

mijn moeder en mijn vader al stonden en hun jas aantrokken.

‘Schiet op,’ zei Rick droog. Ik keek hem aan en zag dat hij me afwachtend aanstaarde. Stella stond op en ik volgde haar voorbeeld. Achter onze ouders aan liepen we naar het autodek.

Zodra we eenmaal in de auto zaten, verscheen er een grijns op mijn gezicht waarvan ik wist dat die de komende tijd niet meer zou verdwijnen. ‘Het gaat zo leuk worden!’ piepte ik, terwijl ik Stella aanstootte. ‘Zodra we op de camping zijn, dump ik mijn spullen en ga ik meteen kijken wie er allemaal zijn! Ga je mee?’

‘Rustig aan,’ zei Stella met opgetrokken wenkbrauwen. ‘We zijn er nog niet eens. Ik denk trouwens dat ik eerst ga uitpakken en daarna een dutje ga doen. Vanavond kijken we wel even wie er allemaal zijn.’

Mijn brede grijns haperde een beetje. Ik snapte nooit waarom Stella het ene moment zo enthousiast en het andere moment zo ongeïnteresseerd kon doen. Misschien was het anders voor haar, omdat zij thuis wel veel goede vrienden had. Ik had dat niet, op May en Angie na dan, maar buiten school om zag ik hen ook bijna nooit. Nee, de mensen die ieder jaar naar dit eiland kwamen, dát waren mijn echte vrienden. Voor Stella was deze vakantie waarschijnlijk gewoon een leuk uitstapje. Voor mij was het mijn leven.

Het leek een eeuwigheid te duren voor de poorten eindelijk opengingen en de rijen auto’s in beweging kwamen. Langzaam maar zeker reden we de boot af. Mijn vader zocht meteen een parkeerplaatsje dichtbij de haven, zodat we boodschappen konden gaan doen.

Ik stapte uit en keek om me heen. Het voelde goed om weer terug te zijn. Dit eiland was als een soort tweede

thuis voor mij. Ik ademde de frisse zeelucht diep in. Dat was heel wat anders dan die uitlaatgassen van thuis. In de verte zag ik de karakteristieke vuurtoren, die heel anders was dan alle andere vuurtorens die ik ooit had gezien, hoewel ik niet precies kon verklaren waarom. Waarschijnlijk omdat het deel uitmaakte van dit eiland, waar ik me zo thuis voelde. Alles hier was zo bekend en vertrouwd.

We liepen het dorp in, richting de supermarkt. Stella en ik liepen voorop, waardoor ik me realiseerde dat ik precies wist waar alles hier was. Ik kende dit hele eiland net zo goed als mijn eigen woonplaats. Misschien zelfs wel beter.

Terwijl mijn ouders en Rick door de winkel liepen, op zoek naar alle boodschappen die we nodig hadden, liepen Stella en ik direct op de tijdschriften af. Beide pakten we een modetijdschrift en begonnen erin te bladeren. 'We moeten dit jaar sowieso weer gaan paardrijden,' zei Stella, terwijl ze aandachtig de inhoud van het tijdschrift bestudeerde.

'Ja, op het strand!' riep ik uit. Dat deden we ieder jaar. Ik herinnerde me nog dat Stella vorig jaar op het strand van haar paard af was gevallen. Ze was lelijk terecht gekomen, waardoor ze een tijd lang flink last had gehad van haar rug. Ik vond het knap van haar dat ze nu gewoon weer wilde gaan rijden. Ik wist niet zeker of ik dat wel gedaan zou hebben, maar ik was er blij om. Paardrijden hoorde erbij voor ons, dat deden we hier ieder jaar.

Stella klapte het tijdschrift dicht en stak het onder haar arm, waarna ze begon met het uitzoeken van een tweede tijdschrift. 'Weet je nog van vorig jaar, in het bos?' vroeg ze met een scheve grijns.

Ik grinnikte, terwijl ik mijn tijdschrift terug in het schap zette. Ik had niet zoveel met mode. 'Met die enge film?' grinnikte ik.

'Boy was als de dood!' giechelde ze, terwijl ze een roddelblad uit het schap pakte en erin begon te bladeren.

Vorig jaar hadden we op mijn draagbare dvd-speler een griezelfilm gekeken in het bos, samen met Stanley, Terra, Luke en Stanleys beste vriend Boy. Toen de film was afgelopen, was het al donker. We hadden besloten om via het bos naar het dorp te lopen, om daar ergens iets te gaan drinken. Tijdens de hele wandeling was Boy doodsbenauwd. Hij dacht steeds dat hij van alles hoorde en was bang dat er enge kleine meisjes van achter de bomen zouden opduiken. Stella en ik hadden volgens mij nog nooit zo gelachen.

'Stanley maakte hem belachelijk,' zei Stella. 'Maar hij was zelf ook bang.'

Ik grijnsde. Dat was waar. Hij deed dan wel stoer, maar bij ieder klein geluidje dat hij had gehoord, was hij een meter de lucht in gesprongen. 'Zoiets moeten we dit jaar weer doen.'

'Sowieso,' beaamde Stella.

Zodra mijn ouders klaar waren met boodschappen doen, liepen Stella en ik naar de kassa om haar tijdschriften af te rekenen. Mijn vader stelde voor om ergens te gaan lunchen, aangezien we toch pas over een paar uur konden inchecken op de camping. Gearmd liepen Stella en ik achter onze ouders en Rick aan. Ik kon echt niet wachten tot het drie uur was.

3

Ongeduldig trommelde ik met mijn vingers op mijn knieën, terwijl ik vanaf de achterbank langs mijn vader heen door de voorruit probeerde te kijken. Ik kon de oprit naar de camping al zien. Het was nog maar twee uur en het duurde nog een uur voordat we konden inchecken, maar mijn vader was goed bevriend met de eigenaar van de camping, waardoor hij er meestal niet zo'n probleem van maakte als we eerder arriveerden.

We reden het terrein op. De parkeerplaats was achter de enige twee huisjes van de camping. Nieuwsgierig keek ik uit het zijraam toen we erlangs reden. Stanley, Joe en hun ouders zaten altijd in een van die huisjes. Mijn vader parkeerde de auto en we stapten uit. Hij vertrok om in te checken en mijn moeder deed de kofferbak open, terwijl Stella en ik al onderweg gingen naar de bagagekarren. We hadden geen woorden nodig om te bepalen wie wat zou gaan doen. We kwamen al op deze camping sinds ik me kon herinneren, dus wisten we allemaal wat onze taak was.

Stella en ik pakten ieder een van de gammele, groene bagagekarren en trokken die achter ons aan naar de auto. Daar zetten we de karren neer, terwijl we zwijgend, met wat hulp van onze moeder, de tassen en koffers erop begonnen te stapelen. Rick stond tegen de auto aangeleund en speelde, zoals gewoonlijk, een van zijn spelletjes, zonder mee te helpen.

Net toen mijn moeder de klep van de kofferbak dichtsloeg, kwam mijn vader terug. Hij vergrendelde de auto, waarna Stella en ik beide een kar van de parkeerplaats af begonnen te rijden. Onze ouders liepen

achter ons aan, voor het geval er een tas van de bagagekar zou vallen. Rick nam tot mijn ergernis plaats op mijn kar en ging daar verder met zijn spelletje. Ik stopte met lopen. ‘Ga van m’n kar af,’ beval ik, terwijl ik hem verontwaardigd aankeek. Alsof de kar nog niet zwaar genoeg was met al die tassen erop.

Rick fronste zijn wenkbrauwen en keek me aan. ‘Je denkt toch niet dat ik ga lopen? Ik zit midden in een gevecht met de eindbaas,’ mompelde hij nors. Zonder op een reactie te wachten, verdiepte hij zich weer in zijn spelletje.

Ik zuchtte gefrustreerd en rolde met mijn ogen. Ik besloot er maar niet meer op in te gaan. Met Rick viel absoluut niet te praten, dus zonder verder iets te zeggen liep ik door, met hem op mijn bagagekar.

Zodra we van het parkeerterrein af liepen, wierp ik een nieuwsgierige blik over mijn schouder, in de richting van Stanleys huisje. Tot mijn verbazing zag ik dat alle gordijnen dicht waren. Hoewel het mooi weer was, zaten ook de ramen en deuren dicht.

‘Zijn ze er wel?’ vroeg ik verbaasd.

‘Wie?’ hoorde ik Stella terug roepen, zonder om te kijken.

‘Stan en Joe,’ antwoordde ik. ‘De gordijnen zitten dicht.’

‘Ach, vast wel,’ zei Stella achteloos. Natuurlijk. Het kon haar weer eens niets schelen.

Met Stella voorop liepen we over de kronkelpadjes van de camping richting het achterste veld, waar we ieder jaar in dezelfde grote caravan zaten. Met kriebels in mijn buik keek ik om me heen. Ik hield zo ontzettend veel van deze plek.

We liepen langs het veldje waar we altijd afspraken met onze vrienden. Het viel me op dat Stella niet één keer opkeek om te zien of er misschien iemand was die we kenden. Ik keek echter direct naar links zodra ik achter de heg vandaan kwam en het veld kon zien met het speeltoestel waar we veel te oud voor waren, maar waar we desalniettemin altijd met elkaar rondhingen. Helaas, er waren alleen een paar kleine kinderen. Tot mijn verbazing waren ze echter niet aan het spelen. Ze stonden op een kluitje bovenop het klimrek en keken enigszins angstig naar beneden. Ik volgde hun blik en zag dat een in het zwart gekleed gestalte met lang, zwart, krullend haar en zwarte eyeliner doelloos rondjes fietste voor een van de caravans. Dat kon maar één iemand zijn.

‘Hé!’ riep ik.

‘Gegroet!’ riep de excentrieke verschijning enthousiast terug, weliswaar zonder op te kijken. Grinnikend schudde ik mijn hoofd, terwijl ik achter Stella aan de bocht om liep, ons veldje op. Ik kon niet geloven dat Merlin er zo mogelijk nóg enger uit zag dan vorig jaar. Blijkbaar had hij niet één keer de tijd genomen om zijn haar te knippen – of te kammen – en had hij besloten make-up te gaan dragen. Stella wierp me een spottende grijns van over haar schouder, ten teken dat ook zij het had gezien.

Na een paar meter kwam mijn moeder naast me lopen. ‘Wie was dat enge meisje?’ vroeg ze op gedempte toon. Stella en ik barstten in lachen uit.

‘Merlin,’ grinnikte ik.

‘Is dát Merlin?!’ siste mijn moeder verbaasd. ‘Die wordt ook ieder jaar vreemder.’ Ze stopte even met lopen. ‘Die met dat lange haar, dat was Merlin,’ hoorde ik haar

verbaasd tegen mijn vader sissen. Stella grijnsde weer naar me van over haar schouder.

We kwamen op het veldje aan waar onze caravan stond. We moesten het hele pad af lopen, omdat het de derde caravan van achter was. Terwijl we langs de overige caravans liepen, gluurde ik stiekem naar binnen om te zien of er toevallig iemand zat die ik kende. Maar onze vrienden zaten nooit op dit veldje, dus ik wist eigenlijk wel dat dat geen zin had.

Eenmaal bij de caravan reden Stella en ik de bagagekarren het gras op en parkeerden we deze voor de ingang. Mijn vader opende de deur van de caravan en Stella en ik begonnen meteen tassen naar binnen te tillen. 'Jij kunt ook best even helpen,' hoorde ik mijn moeder tegen Rick zeggen, terwijl ze een tas en een koffer van de bagagekar tilde. Rick reageerde niet en mijn moeder besloot blijkbaar om het niet te herhalen.

'Ik heb honger,' klaagde Rick na een tijdje. Hij zat nog steeds op de bagagekar met zijn spelcomputer en hij nam de moeite niet om op te kijken.

'Als jullie de bagagekarren wegbrengen, maak ik wat te eten,' zei mijn vader.

Stella en ik sprongen het trappetje af naar buiten en begonnen de karren terug naar hun stalling te rijden. Rick zat nog steeds onbewogen op mijn kar.

We parkeerden de karren in de stalling schuin tegenover de receptie. 'Nu moet je toch echt terug lopen,' zei Stella tegen Rick. Hij keek haar aan en stond toen zuchtend op. Langzaam liep hij het pad op richting ons veldje. Stella en ik keken elkaar bevreemd aan. 'Hij zit echt aan dat spelletje vastgegroeid,' fluisterde Stella. Net toen ik daarop wilde reageren, viel haar blik op iets achter mij. 'Hé, kijk. Daar heb je Stanley.'

Met een ruk draaide ik me om. Inderdaad, daar liep Stanley. Met een krant onder zijn arm en drie flessen bronwater rustend op zijn andere arm wandelde hij rustig vanaf de receptie terug naar zijn huisje.

‘Hé, Stanley!’ riep ik. Ik wilde naar hem toe lopen, maar toen ik zag hoe hij reageerde, bleef ik vol verbazing staan. Zodra ik zijn naam had geroepen, had hij mijn kant op gekeken, waarna hij zijn blik snel op de grond had gericht en sneller begon te lopen. Binnen een paar seconden verdween hij zijn vakantiehuisje in.

Stella snoof minachtend. ‘Nou, dan niet,’ mompelde ze nors.

‘Er is iets mis,’ zei ik ontzet. Ik wendde me tot Stella. ‘Misschien moeten we even bij hem gaan kijken.’

Hooghartig trok Stella een wenkbrauw op. ‘Doe maar niet. Laat hem maar lekker in z’n eigen sop gaarkoken. Het is gewoon een raar kind.’ Ze wierp een blik op Stanleys huisje, draaide zich toen om en begon de camping weer op te lopen.

Snel haalde ik haar in. ‘Maar hij doet zo vreemd.’

‘Stanley doet altijd vreemd,’ sneerde Stella ongeïnteresseerd. ‘Maar dat zie jij niet, omdat je hem leuk vindt.’

‘Ik vind hem niet leuk,’ mompelde ik verontwaardigd. Maar Stella had gelijk, wat zijn vreemde gedrag betrof. Hij gedroeg zich inderdaad altijd een beetje raar, maar dit was ánders raar. Ik schudde de gedachte van me af voor nu.

Toen we weer bij de caravan waren, stonden er tosti’s voor ons klaar. Onze ouders hadden onze bagage al in onze slaapkamer gezet. Rick ging op de bank zitten met zijn tosti en Stella en ik namen plaats aan de eettafel. Ze